

ministrativt Spørgsmaal. Og der maa jeg gentage, hvad jeg sagde forleden, at jeg ikke kan have det ringeste imod, at man tager disse Beløb ud af § 27 III. og behandler dem paa særlig Maade. Idet jeg anerkender, at Ministeren har fulgt vor Kritik paa dette Punkt og takker ham for det, vil jeg sige, at jeg tror, at det vil lette Forslagets Gang i betydelig Grad. Men jeg maa dog over for Ministerens Glæde over sit Forslag og over disse 35 Mill., som under alle Omstændigheder ere til Stede, og hvis Opstilling i en særlig Fond ikke kan blive andet og ikke er andet end en Omflytning af Brikker, sige, som Henrik Ibsen skrev til sin Ven Revolutions-taleren: Vælt Spillet overende, der har De mig sikker, men jeg gaar ikke med til at flytte Brikker.

Ellinger: Den ærede Minister vilde og — jeg tør vel nok efter hans Svar nu sige — kunde ikke besvare de Angreb, der ere rettede mod det foreliggende Forslag. Den ærede Minister vil naturligvis som mange andre, der angribes og føle, at de angribes, foretage et Modangreb, men jeg maa sige, at det forekommer mig, den ærede Minister i tidligere Tid, da han sad som Medlem af dette Ting, var heldigere, end han nu er over for mig. Returkørslen med Hensyn til Mark Twain er et Godtkøbsargument. Naar den ærede Minister dernæst udtalte, at jeg var forbitret — han brugte desuden et uparlamentarisk Udtryk — over, at det var lykkedes Ministeren at fremsætte et saadant Forslag, maa jeg spørge, hvor han kan tro noget saadant. Den ærede Minister kan nu ikke være ubekendt med, at dette Forslag er ilde set fra alle Sider. Hvorfor skulde jeg, der ikke hører til Flertallet, være forbitret derover? Jeg kan forstaa, at den ærede Ministers Meningsfæller kunne være forbitrede over, at han fremsætter et saa løst Forslag, der i den Grad kan plukkes fra hinanden, som bl. a. jeg har gjort det, saa at der i Virkeligheden ikke er en Stump tilbage deraf. Nej, hvis jeg skulde have nogen som helst Følelse ud over den rent saglige Opfattelse af Sagen, maatte det jo være Glæde over, at Ministeren fremsætter et saadant Forslag. Desuden er der heller ikke nogen som helst Grund til at nære Forbitrelse over, at det er lykkedes den højtærede Minister at fremsætte et saadant Forslag, thi det at fremsætte et Forslag er ingen Sag. Følelser bliver der først Tale om, naar det

lykkes den ærede Minister at gennemføre Forslaget. Men jeg skulde dog tro, at den ærede Minister nærer endog stærk Tvivl om, at han faar sit Forslag gennemført.

Den ærede Minister vilde ikke svare mig, men han kunde dog ikke lade være, nu og da maatte han henvende et Svar til mig paa underordnede Punkter, hvor det var ham muligt, Realiteten maatte Ministeren lade ligge. Han besvarede f. Eks. Spørgsmaalet om Renten af de Penge, der af Fondens Midler indsættes i Statskassen. Der gjorde den ærede Minister den fuldstændig rigtige Bemærkning nu, at Renten maatte selvfølgelig rette sig efter, hvilken Rente der i Øjeblikket var at faa paa Pengemarkedet. Men det er jo ikke det, som den ærede Minister har skrevet i sine Anmærkninger, hvor der staar, at det er Finansministeren, der afgør, hvilken Rentefod der bliver at svare af disse Midler. De andre Smaa-bemærkninger, den ærede Minister gjorde mig vedrørende, gaa ogsaa uden om Hovedsagen, nemlig det ganske ubegrundede i at oprette en saadan Fond. Dette vil den ærede Minister ikke kunne benægte er Realitet. At det i Virkeligheden er den ærede Ministers Formaal om muligt at tvinge Rigsdagen og Ministeriet til i Forening ikke at overskride et aarligt Laanebeløb af $\frac{3}{4}$ Mill., har den ærede Minister aldeles ikke kunnet modsige og heller ikke modsagt. Det er det nøgne Faktum. Lige saa lidt har han kunnet modsige dette, at Laanestyrelsen intet faar med Husmandslodderne at gøre — $1\frac{1}{4}$ Mill. Kr. — og vitterlig heller ikke faar noget med de $17\frac{1}{2}$ Mill. Kr. at gøre, som allerede ere udlaante, og saa bliver der jo i Virkeligheden ikke noget betydeligt tilbage.

Det eneste Argument, den ærede Minister fremførte for sit Forslag, var dette, at vi i finansiel Henseende kom til at staa ganske anderledes gunstigt, og at vi nu kunde laane ganske anderledes mere ud af Statskassen end tidligere. Men det er mig ganske ubegribeligt, hvorledes en Finansminister kan blive ved at gøre denne Betragtning gældende til Fordel for Laanefondens Oprettelse. Jeg vil spørge den ærede Minister, hvorfra han faar alle disse Millioner ved Hjælp af Laanefonden? Akkurat de samme Beløb ere til Raadighed uden Fonden, naar det sker som hidtil, at Ministeriet udbetaler Pengene, som med Fonden. Det kan jo dog ikke dupere os her i denne Forsamling, man maa gaa